

Tiskový materiál k filmu

CESTA VZHŮRU

Radek Jaroš ve filmu o zdolávání vrcholů Země a života.

Premiéra: 27. srpna 2015

CESTA VZHŮRU

ČR/SR 2015, 100 min

Režie, scénář, kamera: David Čálek

Hudba: Ivan Acher

Střih: Jan Daňhel

Účinkují: Radek Jaroš, Honza „Tráva“ Trávníček, Petr „Miska“ Mašek, Martin Havlena, Lucie Výborná, Andrea Jarošová

Producent: Richard Němec - Verbascum

Koproducent: Česká televize, Punkchart

Distributor: CinemArt

Premiéra: 27. srpna 2015

Žánr: dokumentární film

Stopáž: 100 min

Formát: 2D DCP, DVD, Blu-ray

Kontakt pro média:

Mgr. Alice Aronová, Ph.D.

+420 603 339 144

aronova@cinemart.cz

Petr Slavík

+420 604 419 042

+420 221 105 250

petr.slavik@cinemart.cz

www.cinemart.cz

O FILMU

Cesta vzhůru vypráví o umanutosti, o zdolávání vlastních a obecně lidských limitů, ale také o kompromisech a ceně, kterou mohou mimořádné osobní výkony stát. **Radek Jaroš si jako první Čech a teprve patnáctý člověk na světě splnil horolezecký sen a zcela unikátně za přítomnosti kamery vystoupil na poslední z nejvyšších hor světa K2, která mu chyběla do tzv. Koruny Himálaje.** Film se tak pro diváka stává mimořádnou příležitostí absolvovat společně s Radkem a jeho horolezeckými přáteli Miskou a Trávou strastiplnou cestu na osmitisícový vrchol a stát se na malou chvíli doslova součástí expedice na K2.

Na rozdíl od horolezeckých filmů jsou součástí děje další paralelní postavy mimo expedici, rodinní příslušníci Radka Jaroše. Film sleduje jejich mnohdy zoufalou snahu vypořádat se s vlastním strachem o někoho blízkého, pochopit ho anebo se alespoň s nepochopením jeho nebezpečné záliby pokoušet vyrovnat.

V Cestě vzhůru nejde o pouhou dokumentaci historického úspěchu českého horolezectví, ale též o širší pohled na lidské zdolávání extrémních překážek, a to nejen ve fyzickém slova smyslu. (zdroj: *Filmové centrum České televize*)

Radek Jaroš o natáčení prohlásil: „*Točili jsme v místech, kde většina lidí bojuje o život jenom díky tomu, že je tam jen třetina kyslíku. Ten, kdo na film půjde, musí počítat s tím, že nejde o akční film, ale o dokument, kde se míchají i moje vztahy, trápení, radost. Diváky čekají krásné záběry z míst, kam se dostane jen několik desítek lidí z naší planety.*“

Pod filmem, který vznikl tři roky, je podepsán autorský filmař David Čálek. Pracoval jako kameraman na několika hraných a dokumentárních snímcích (Plán režiséra Benjaminu Tučka, Mamas & Papas režisérky Alice Nellis, Pátrání po Ester režisérky Věry Chytilové). Jako režisér zaujal oceňovaným dokumentem Nebe, Peklo (2009) nebo svým filmem o somálských pirátech Pirátské sítě (2014).

Film připomíná významnou událost, jelikož před rokem 26. července 2014 vystoupil Radek Jaroš na bájnou K2. Tento úspěch budou moci oslavit i diváci, chystá se řada regionálních premiér Cesty vzhůru za účasti Radka Jaroše a tvůrců filmu (např. Plzeň, Liberec, Ostrava, Plzeň, Hradec Králové).

Producentem snímku se stal Richard Němec, který o filmu prozradil: „*Jsmo rádi, že se blížíme na pomyslný filmový vrchol - k premiéře filmu Cesta vzhůru. Radka jsme začali sledovat už v roce 2012, kdy vše vypadalo, že se na K2 zanedlouho vypraví. Zdravotní komplikace mu však nepřály a tak i my jsme se stali součástí očekávání, častých změn a hříček osudu. Samotné natáčení bylo fyzicky i technologicky náročné, protože jsme se stali prakticky účastníky expedice, kteří vedle starostí sami o sebe ještě natáčeli film. Měsíc jsme prožili v základním táboře ve výšce 5000 m, kam jsme museli dojít 150 km po svých. Jsem rád, že se mi podařilo najít filmaře, kteří to zvládli. Filmový štáb pod K2 měl 3 členy: Davida Čálka – režiséra a kameramana, zvukaře Ludvíka Bohadla a mne, který jsem vedle běžných produkčních starostí zajišťoval například satelitní přenosy nebo i nabíjení elektrických zařízení pro celou expedici. Ani nám ani horolezcům není znám žádný jiný dokumentární film, který by takto autenticky zachycoval výstup na osmitisícovku. Nešlo nám o prosté zachycení expedice, spíše o přenos atmosféry, který panuje ve výškách, a také o portrét zajímavého hrdiny, kterým Radek bezpochyby je.*“

Ve filmu se objeví novinářka a oblíbená moderátorka Radiožurnálu Lucie Výborná, která se stala účastníkem expedice na K2 a o osobnosti Radka Jaroše a filmu řekla: „*Radka Jaroše jsem sledovala už od roku 2012, od doby, co jsme si dohodli moji účast na expedici na K2, protože by mi připadalo hloupé bez předchozí historie vyrazit na expedici*

*a vyprávět něco o člověku, kterého znám jen pár dní. Jsem ráda, že film vznikl už proto, že s výpravou na K2 viděli všichni jen tu třešničku na dortu, ale už ne těch dvacet let před tím, začátky, pochyby a věci, které musel Radek obětovat, aby Korunu Himaláje dokončil. Radek je rozhodně inspirativní osobnost. **Výdrž, soustředění, profesionalita, přátelství i smysl pro humor v obzvláště kritických situacích - toho všeho si na Radkovi opravdu vážím.***“

Po boku Radka Jaroše ve filmu vystupují jeho dlouholetí kolegové horolezci Petr Mašek a Jan Trávníček. Mašek zvaný „Miska“ o Radkovi Jarošovi pověděl:

„Byl to popravdě Radek, kdo mi spolu se Zdeňkem Hrubým otevřel svět nejvyšších hor a bylo to právě na K2 v roce 2001. Od té doby máme za sebou osm společných expedic (z toho dvě byly kombinací dvou osmitisícových vrcholů). Je to rozhodně ambiciózní chlap, který ví, čeho chce dosáhnout, který dokáže v případě rozumného návrhu udělat kompromis. A proto naše přátelství po patnácti letech společných dobrodružství a i těch kompromisů zůstává stále stejně pevné.“

Trávníček přezdíváný „Tráva“ Radkovi Jarošovi vzkázal:

„U toho filmu jsem vlastně od začátku, neboť moje první expedice s Radkem byla na Annapurnu, která ho nechtěně proslavila. Na horách jsme parťáci, kteří si pomáhají navzájem, někdy více ten, někdy ten druhý, ale jsme prostě lidi, kteří se na sebe mohou spolehnout. Takže Radku, díky za možnost stanout společně na dvou nádherných osmitisícových vrcholcích - Annapurna a K2 a přeji mnoho štěstí nejen Tvému filmovému příběhu, ale i tobě, ať se vrtněš kamkoliv.“

ÚČASTNÍCI EXPEDICE K2 2014:

JAN „TRÁVA“ TRÁVNÍČEK (1976)

Původním povoláním geodet, v současné době kromě horolezectví působí zejména jako pedagog, spoluorganizátor Škoda Bike Marathonu a správce lezecké stěny v Plzni (TJ – Loko). Příležitostný atlet, cyklista a běžec na lyžích. Vyznavač zdravého životního stylu a vegetarián. Ve čtyřech pokusech zdolal čtyři osmitisícovky. V letech 2009 a 2011 spolu s Jakubem Vaňkem vystoupili na Gašerbrum a Manáslu. Poté roku 2012 s Radkem Jarošem úspěšně zdolali vrchol desáté nejvyšší hory světa Annapurny. V červenci roku 2014 podnikl s Radkem Jarošem expedici na K2. Tato expedice byla úspěšná a Jaroš s Trávníčkem se stali teprve čtvrtým a pátým Čechem, kteří dokázali na K2 vystoupit a navíc bez použití kyslíkových přístrojů.

PETR „MISKA“ MAŠEK (1970)

V šestnácti letech skončil s ledním hokejem a začal lézt. A tato vášeň trvá už devětadvacet let. „Miska“ je všestranný lezec, vyhlášený pískař, věnuje se i vysokohorskému lezení. O svých výstupech si vede pečlivé statistické údaje, které zahrnují: skalní lezení cca 3 500 cest, lezení v Tatrách: léto 35 cest, zima 15 cest, v Alpách: léto 25 cest, zima 18 cest. Ve velehorách vystoupil na čtyři pětitisícovky, osm šestitisícovek, jednu sedmitisícovku a tři osmitisícovky. Nejvíce si cení anglické cesty v JZ stěně Shisha Pangmi (8046m) alpským stylem a prvovýstupu v indickém Himálaji na panenský vrchol Garudu (6504m).

MARTIN HAVLENA (1963)

Martin J. Havlena vystudoval Fakultu zahraničního obchodu na Vysoké škole ekonomické v Praze a na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy obory orientalistika a arabistika. Po studiích nastoupil v roce 1987 do Motokovu do oddělení jízdních kol. V roce 1990 zakládá společnost Universe Agency, s.r.o., po roce vstupuje do společnosti i jeho bratr Ondřej Havlena. Firma začíná vyrábět jízdní kola pod značkou Author, následně v roce 2000 přidává do svého portfolia i příslušenství a oblečení. Martin Havlena před pár lety propadl vysokohorskému lezení a extrémní turistice. Má za sebou přechody na Aljašce, Namibii a v Himalájích. Účastnil se expedic na Gasherbrumy a K2, vylezl Aconcaquu. Jeho vášní je i vaření, proto je oblíbeným parťákem pro hladové spolulezce.

LUCIE VÝBORNÁ (1969)

Moderátorka a novinářka Českého rozhlasu 1 stanice Radiožurnál. V letech 1994 – 2000 uváděla pořad Snídaně s Novou, dále působila v České televizi (pořady Když se řekne profese a Český dobrodruh). Na českých rozhlasových stanicích moderuje od začátku 90. let (např. Frekvence 1). Od roku 2008 její hlas můžeme slyšet na Radiožurnálu každý všední den dopoledne, v televizi rovněž provází akcemi jako: Sportovec roku, Český lev nebo charitativní koncerty. Její velkou vášní jsou hory a oceán. Na K2 se jí povedlo jako první reportérce v dějinách českých médií vysílat denně zprávy z expedice pro Český rozhlas. Motto Lucie Výborné zní: „*Máš všechno, až na to, co chceš. Za to ale musíš dát všechno.*“

ROZHOVORY S TVŮRCI

RADEK JAROŠ (1964)

nejúspěšnější český vysokohorský lezec patřící mezi světovou špičku Patnáctý horolezec na světě a první Čech, který vystoupil na všech čtrnáct světových osmitisícovek bez použití kyslíku, autor knih a fotograf, který pravidelně pro své fanoušky pořádá výstavy fotek, projekce, přednášky a besedy s diváky. Narodil se v Novém Městě na Moravě a s lezením začal v osmnácti letech. S Arnoštem Tabáškem napsal dvě knihy Dobývání nebe (2002, o pěti expedicích na tři nejvyšší hory světa) a Hory shora (2005, s podtitulem Příběhy ze sedmi osmitisícovek). Se svou dcerou Andreou vydal dvě publikace: Hory, má panenka (2011, o životě uznávaného sportovce očima jeho dcery) a Hory shora 2 (2013, pokračování příběhů ze sedmi vylezených osmitisícovek - sedm příběhů radosti, osamění a vyčerpání). Letos na podzim v říjnu se objeví na knižních pultech samostatná kniha Radka Jaroše s názvem: K2 - poslední klenot mé Koruny Himaláje.

Kdy a kde se zrodil nápad natočit Váš portrét?

Sám pořádně nevím, ale tuším, že to bylo po mé expedici na Annapurnu v roce 2012. První impuls, pokud se nepletu, byl od ženy jednoho z producentů. Dělal jsem pro její firmu řadu přednášek pro děti a firemní zákazníky, tak se o mně dozvěděla nejdřív. Pro média a veřejnost jsem se stal hodně zajímavým až po mých omrzlinách na mé třinácté vylezené osmitisícovce Annapurně.

O tvorbě své dcery Andrey, která o Vás napsala dvě knihy, jste prohlásil, že vám oběma pomohla strávit společné chvíle a poznat jeden druhého. Probíhalo to podobně i u filmu a odrazila se realizace snímků na vztazích v rodině?

Pokud se něco odrazilo, tak naštěstí jenom pozitivně. Tím že žijeme rozstrkaní po celé České republice, intenzivněji jsme se díky natáčení potkávali, ale nic dramatického se nestalo. Navíc pracujeme oba na dalších knihách. Ta moje bude příběh z poslední osmy: K2 - poslední klenot mé Koruny Himaláje a Andrea píše pohádkový příběh V lavině.

Před třemi roky se začal chystat celovečerní dokument Cesta vzhůru, nakolik se scénář proměňoval během natáčení?

Původní záměr byl zcela jiný a hodně vycházel právě z knihy dcery Andrey Hory, má panenka. To se hodně změnilo, stejně jak se obměnil i filmařský štáb. Když jsem viděl první verzi, trochu jsem byl překvapen, myslel jsem, že film bude více mapovat mou Korunu Himaláje, ale těžiště snímků je v posledních dvou expedicích. Netvrdím, že je to špatně, ale musel jsem se přeorientovat. Navíc je pochopitelné, že režisér David Čálek mě vnímá jinak než by mě viděl jiný tvůrce, každý tam dává kus svého vidění světa. Muselo se slevit z nároků, protože na film se nepodařilo sehnat dostatek peněz podle původních představ. Ale svět umělců je jiný než svět byznysu...

Co bylo na filmovém projektu nejobtížnější a naopak co Vás při realizaci mile překvapilo?

Pokud vím, obtížné bylo sehnat peníze, aby se dokument vůbec realizoval. Potom následovalo úžasné nadšení lidí, kteří přispívali po menších částkách včetně mých sponzorů, kteří mě provázeli Korunou Himálaje. Bohužel na expedici se nepřipojil žádný nový subjekt.

Mile mě překvapilo, že účast štábu na expedici K2 nepřinesla žádnou komplikaci zdravotní ani mezilidskou. Celkově zde byla fajn atmosféra. Jen smůla byla, že jsem během expedice měl skvělou formu, tak jsem se hodně pohyboval na stěně sám bez partáků a chybí nám „pořádné akční záběry“. Točili jsme v místech, kde většina lidí bojuje o život jenom díky tomu, že je tam jen třetina kyslíku. A na některých scénách je to opravdu znát. Ten, kdo na film půjde, musí počítat s tím, že nejde o akční film, ale o dokument, kde se míchají i moje vztahy, trápení, radost. Diváky čekají krásné záběry z míst, kam se dostane jen několik desítek lidí z naší planety.

Ve filmu jsou zachyceny velmi důvěrné chvíle v nemocnici (nekompromisní detaily kamery - po amputaci prstů), jak jste se v těchto momentech vyrovnal s přítomností kamery?

V těch chvílích mě to bylo úplně jedno a některé si vůbec nepamatuju, pořád ještě působila narkóza, tak jsem se při prvním zhlédnutí vcelku bavil a smál. Moje přítelkyně na mě nevěřičně koukala, jestli jsem se nezbláznil. A jinak mi to nevadilo, byly situace, kdy jsem byl při operaci při vědomí a fotil jsem i natáčel sám. Byli jiné situace, kdy jsem o kameru nestál, chtěl být sám, tak jsem to dal najevo, z čehož byl kameraman smutný, že s ním nechci spolupracovat.

Snímek je prokládán Vašimi záběry, jak probíhala domluva, co kdo na K2 bude točit?

Už před expedicí jsme byli jasně domluveni, že filmaři nad základní tábor nepůjdou, dál budeme točit sami, aby neohrozili sebe a tím v důsledku i nás a celkově mojí pátou expedici na K2. Ale udržet na uzdě ambiciózního režiséra Davida Čálka byl problém. Nakonec jsem mu dovolil výlet do do 6 000 m a myslím, že se zde dost bál, tábor byl pod palbou kamení z vrchu a nebylo tam moc bezpečno.

Ve filmu je velmi emotivní scéna z K2, kde vidíme pohřebiště na vrcholku hor, kde mluvíte o svých zemřelých kamarádech a své bývalé lásce, jaké to bylo odkrýt se před kamerou?

Tady šlo právě o situace, o kterých jsem již mluvil a myslím si, že jsem byl k sobě i filmařům tvrdý a moc jsem se neodhalil. Rozhodně ne natolik, jak tyto věci cítím. Jsou moje a na kameru se neumím a asi ani nechci projevit.

Jste patnáctým horolezcem na světě a prvním Čechem, který vystoupil na všech čtrnáct světových osmitisícovek bez použití kyslíku. Jaký je to pocit být okolím vnímán za „hrdinu“, jak se s tím žije?

Není to jednoduché a ani jednoznačné. Jako hrdina se necítím, to jsou pro mě jiní lidé, kteří riskují, nasazují životy a pracují pro jiné. Já jsem vždy dělal věc, která mě bavila a naplňovala. Je pravda, statisticky vzato, že dožít se až finále, jsem moc šancí neměl. Jsem rád a spokojený. Nejvíc mě těší, když se hlásí lidé, že jsem jim pomohl. Například jedna maminka zrovna byla s ročním miminem na operaci srdce, my bojovali o vrchol, oni o život. Říkala, že když to dokážeme my, ona s dítětem to dokáže rovněž. Takové příběhy mě ohromně posilují. Občas jsem na sebe i hrdý, naposledy když jsem získal Cenu Jiřího Gutha-Jarkovského za rok 2014 od mistrů světa a olympioniků (cena udělovaná Českým olympijským výborem za nejlepší sportovní výkon).

Prý připravujete samostatně novou knihu o K2, jak bude vypadat? Jste vášnivý fotograf, bude i tato publikace obsahovat Vaše nádherné fotky?

Křest knihy se uskuteční 2. října tohoto roku na Luční boudě, ale zatím knihu mám více v hlavě než na papíru. A fotit jsem se naučil trochu na horách, fotografie samozřejmě použijeme, i když občas mám pocit, že fotím čím dál hůř...

Jaké budou Vaše další cesty, na jakou expedici se chystáte?

Zalíbilo se mi období kralování. A tak se chystám v následujících letech na cestu za Korunou Světa za nejvyššími vrcholy všech světadílů. Láká mě na ní i poznávání jiných krajů, lidí a kultur. Určitě tam budu hodně fotit a filmovat. Rád bych expedici na kopec spojil ještě s jiným cílem.

ANDREA JAROŠOVÁ (1989)

dcera Radka Jaroše, jejíž kniha Hory, má panenka byla inspirací pro vznik dokumentu Cesta vzhůru

Narozena v Novém Městě na Moravě. Hlavní inspirací pro její psaní byl její otec horolezec Radek Jaroš, se kterým napsala dvě knihy: Hory, má panenka (2011, netradiční rozhovor dcery a otce o zásadních věcech člověka) a Hory shora 2 (2013, pokračování příběhů z expedic z nejvyšších vrcholů světa z let 2008 – 2012). Na podzim v říjnu tohoto roku chystá vydání knihy s názvem V lavině. Pohádková kniha o dobrodružství malého zrudlého pyromana v horách bude pokřtěna společně s novým titulem Radka Jaroše K2 - poslední klenot mé Koruny Himaláje. V současné době dokončuje studia na pražské FAMU – Katedra scenáristiky a dramaturgie. Společně s Kristinou Dufkovou je podepsána pod scénářem romantické komedie režiséra Jiřího Chlumského Martin a Venuše (2012).

Vydala jste dvě knihy o svém otci, co bylo tím hlavním impulsem k jejich napsání?

Hory, má panenka jsem začala psát, protože mě nepustili k maturitě, takže jsem měla čas. Zároveň pro mě byla tátova fascinace horami celkem záhadou, proto mi přišlo dobré čistě z hlediska duševní hygieny porovnat si naše přístupy k životu a pokusit se nahlédnout do světa toho druhého.

Určitě znáte reakce čtenářů, v čem je pro ně osud Vašeho otce fascinující?

Fascinující pro lidi je jeho odhodlání a vytrvalost, s jakou šel za svým snem, bez pochyb o tom, jestli na to má nárok. Málokdo si to dovolí a málokdo je ochotný dát do toho tolik energie. To, že si vybral zrovna hory, je už celkem jedno. Co je výjimečné, je jeho energie

a čistý styl, tento přístup je pozoruhodný v jakémkoliv oboru.

Když se začal točit celovečerní dokument Cesta vzhůru, v jaké fázi jste byla oslovena a jak vypadal scénář?

Byla jsem oslovena hned na začátku. Inspirací pro vznik filmu byla i moje kniha Hory, má panenka. Scénář se hodně měnil, v jedné fázi to vypadalo, že to film bude spíš o mně, než o tátovi, a každý den děkuji bohu za to, že z toho sešlo...

Ve filmu jsou zachyceny velmi intimní chvíle v nemocnici, jak jste oba s otcem v těchto scénách zvládali přítomnost kamery?

Šla jsem do natáčení s rozhodnutím být autentická a otevřená, s důvěrou, že toho nikdo nezneužije. Kamery mi nevadí, ale spíše bezmoc, jak se záběry se naloží ve střížně, to je nepříjemné. Znovu bych už do toho nešla.

Dokončujete Katedru scenáristiky a dramaturgie na pražské FAMU, to znamená, že se cítíte lépe za kamerou. Jaké to bylo naopak před kamerou po boku svého portrétovaného otce?

Jako scenárista za kamerou nebývám. Před kamerou je mi dobře, protože jsem ješitná. Být sama za sebe těžké nebylo, náročná byla role, kterou jsem měla v dokumentu plnit, to znamená, tahat z táty informace.

Mimochodem z filmu se zdá, že je velmi náročné pro štáb odkrýt introvertní osobu často ukryvající své emoce, jakou je Váš otec, neměla jste podobný dojem i při psaní svých knih?

Neměla. Diktafon na stole nepůsobí tak hrozivě jako štáb několika lidí. Kdo byl někdy před kamerou tak ví, že kamera může působit tak, že chce sežrat člověku duši. Tím, že byl režisér zároveň kameramanem, si trochu zkomplikoval situaci. Na tatínka se musí jako na srnku.

Pod hraným snímkem Martin a Venuše (2012) jste podepsána jako spoluscenáristka, máte tedy již filmové zkušenosti, v čem Vám naopak vyhovovala práce na dokumentu Cesta vzhůru?

Mám dokument radši než hraný film a natáčení mi připadá jako zábavný proces. Baví mě, když nic nejde podle plánu, fascinuje mě sledovat, jak se věci nečekaně pokazí nebo se najednou stane kouzlo, kde by ho nikdo nečekal. Oblíbila jsem si i štáb a bylo to celé příjemné natáčení. Jestli mi něco překáželo, tak je to již zmiňovaná bezmoc, jak se film ve střížně skládá dohromady. Ty stovky hodin materiálu mají v sobě tisíce variant a mě napadají desítky, co by mě bavily.

V dokumentu je zachycen silný moment rodinné oslavy, kdy na kameru říkáte, že až kvůli natáčení filmu jste se všichni sešli. Váš otec obětoval rodinu i své zdraví pro své milované hory, jak jste se s tím vyrovnala Vy osobně?

Myslím, že na to rozhodnutí měl nárok. Možná, že děti z takových rodin vylezou trošku pocuchané, ale s vědomím, že svět je plný možností. A mají celý život čas dát se zase dohromady. Jsem za to vše ráda.

Jaký je to pocit mít otce za "hrdinu", jak se s tím od malička žije?

Já bych s tím hrdinstvím tolik nešermovala. Je to inspirace, že věci jsou možné a to není vůbec málo. Jsem za to vděčná.

Jaké jsou Vaše další spisovatelské plány, co chystáte?

Právě dokončuji pohádkovou knížku o malém zrudlém pyromanovi, který se z

bezpečnostních důvodů vypraví do hor. Název zní V lavině a je určena pro velmi zlobivé děti a odvážné rodiče. Těším se na křest knihy, který proběhne dohromady s tátovou knihou K2 - poslední klenot mé Koruny Himaláje.

DAVID ČÁLEK (1971), režie, scénář a kamera

Narozen v Praze. Kameraman, režisér a dokumentarista David Čálek studoval dva obory na pražské FAMU (Katedra kamery a Katedra dokumentární tvorby), kde jako kameraman absolvoval studentským snímkem Dotek obrazu (1998). Pracoval jako kameraman na několika hraných a dokumentárních snímcích (Plán režiséra Benjamina Tučka, Mamas & Papas režisérky Alice Nellis, Pátrání po Ester režisérky Věry Chytilové). Jako režisér zaujal dokumentem Nebe, Peklo (2009) o komunitě lidí - spiklencích slasti vyznávajících různé formy bolesti, který byl oceněn na plzeňském Finále. Nedávný jeho snímek Pirátské sítě (2014) mapuje fenomén pirátství, úspěšný byznys s pirátskými příběhy kvetoucí na somálských březích.

V jaké fázi jste se dostal k projektu Cesta vzhůru a v čem Vás téma zaujalo?

K filmu Cesta vzhůru jsem se dostal ve druhé půlce časosběrného natáčení, ve fázi poslední Radkovy operace, po níž se již začal připravovat na expedici K2. Popravdě řečeno, zaujal mě na tom celém sen každého kluka, podívat na střechnu. V Radkově případě na střechnu světa. Filmařsky mě v první chvíli oslovilo, jak šel Radek tvrdě za svým snem a nesklonil se ani před dvěma léty utrpení, když mu řezali jeden článek prstů u nohy za druhým a i s tímto handicapem se vydal na úbočí nejtěžší hory světa.

Co se týká konceptu, natáčení bylo složitější. Nejprve na mě Radek působil jako neuvěřitelně komunikativní a pro filmaře ideální hlavní postava, která cítí kameru, dokáže být showman a být na plátně zábavný a vtipný. To fungovalo, dokud jsme se bavili o Radkových úspěších, cílech a snech. Ale jakmile jsem otevřel skříň s prvním kostlivcem, vypadla na mě celá kostnice a otevřel se přede mnou jiný Radek. Radek introvertní, který svým vtipným vystupováním skrývá vnitřní křehkost, strach, úzkost, zranitelnost. Radek, který mi byl popravdě mnohem sympatičtější než ten první superhrdina, protože tohle je postava, v níž každý divák pozná i kus sám sebe. Tím víc pak můžeme docenit, co Radek ve skutečnosti dokázal, nejen v horách, ale také v životě. Proto se náš film měl původně jmenovat "15 hora Radka Jaroše". Osmitisícovek je čtrnáct, ale on prostě dokázal ještě něco víc v osobním životě.

Váš film Pirátské sítě (2014) se odehrává v Africe u somálských břehů. Snímek o Radkovi Jarošovi je podobnou cestovatelskou lahůdkou, jak se točilo na bájně K2 v nepředstavitelné nadmořské výšce?

Náš tým byl pro mě skvělý v tom, že každý měl nahoře těžké chvílky, ale nikdo s tím neotravoval ostatní. Když měl někdo problém, prostě ráno nepřišel na snídani a já jsem věděl, že jeden den bude němý, ale už po obědě se náš zvukař Ludvík Bohadlo objevil v plné formě a prohlásil: „Tak jsem se pěkně vyzvracel a můžeme dál“.

Hory jsou krásné v tom, že nás nechávají procházet zkouškami, které naše děti znají už jen z počítačových her a fantasy literatury. Tam to samé prostě za měsíc zažijete v reálu. Myslím si, že to je ten hlavní důvod, proč Radek do hor jezdí znova i bez prstů. To se prostě dá zažít už jen na málo místech na zemi.

Horolezci a filmaři mají to velké štěstí, že mohou dýchat vzduch, který okolo vás vane, když vám jde o život a ještě to pak ukázat ostatním. A to si pak života a běžných věcí prostě jinak vážíte... To platí pro filmy, které jsme točili s Radimem Špačkem v Afghánistánu, s Janou Hradílkovou v Grozném v Čečně, s Alicí Nellis, když jsme plavali s velrybami na Silverbanku nebo již zmiňovaný projekt se somálskými piráty. Vidím to tak, že život nabízí mnoho a je jen na nás, jestli se po tom natáhneme, nebo zůstaneme sedět.

Co bylo na natáčení nejtěžší nebo naopak co Vás potěšilo?

Určitě pro mě nebylo nejtěžší držet s Radkem krok do prvního výškového tábora. Rozhodně se to nedá srovnat s tím, jak bylo těžké dostat se trochu Radkovi pod kůži, aby ho to samotného nebolelo a byl s tím v pohodě. Příjemně mě překvapilo, že to po první projekci unesl, vzal a nechtěl nic ze své linky vystřihávat a měnit. Nakonec je to přece jen tvrdý chlap.

Radek Jaroš je tvrdý chlap, jak říkáte, ale je introvert, jak náročné bylo rozkrýt jeho život, rodinné vztahy a zachytit emoce?

Film vznikl inspirován knihou Radkovy dcery Andrey Hory, má panenka. To je intimní zpověď dcery, kde rozebírá svého milovaného otce a velmi složitý vztah k němu, který poznamenal její dětství. Až psaním této knihy se jí podařilo se s tím nějak vyrovnat. Andrea hraje i v našem filmu důležitou roli protihráče a zároveň parťáka svého otce. Odhaluje nám ty stránky svého tatínka, o nichž on nemůže nebo sám nechce mluvit. A abychom neměli pohled na Radka jednostranný, vyzpovídal jsem i všechny ženy, s nimiž Radek delší dobu žil a které mi ukázaly Radka ne jako tatínka či hrdinu, ale jako neodolatelného a komplikovaného milence.

Film vznikl tři roky, strávil jste s Radkem Jarošem hodně dnů, v čem Vás jeho osobnost přitahovala?

Autorské filmy jsou, pokud k nim přistupujeme poctivě, nakonec obrazem autora samotného a jeho běsů, ať v nich vystupuje v hlavní roli sebezářivější hvězda. Tím nechci říct, že tohle není film o Radkovi, spíš je to tak, že Vám přijde pod ruku vždycky zázračně téma, které sám nějak přitahujete. Mimo to si myslím, že máme s Radkem hodně společného. Třeba jsme se narodili skoro stejně: já 28. dubna a Radek 29. dubna. Moje žena Tereza je teď ve Švédsku i s dětmi a já jsem poprvé v životě postaven před to si uvědomit, jak moc jsou pro mě ti tři malí lidé důležití, že je mi bez nich smutno až k smrti, přesto stále odjíždím za prací a někdy i za smrtí. Je to myslím dilema, které řeší také Radek a každý člověk, pro kterého je práce vášní a smyslem života. Na příkladu Radka jsem si uvědomil, kolik často sám riskuju ve své práci a není to jen moje věc, protože prostě nejsem sám. A o tomhle je i film Cesta vzhůru, alespoň pro mě.

Radek Jaroš o spolupráci se štábem na K2 prohlásil: *“Spolupráce nepřinesla žádnou komplikaci zdravotní ani mezilidskou. Celkově zde byla fajn atmosféra. Jen smůla byla, že jsem během expedice měl skvělou formu, tak jsem se hodně pohyboval na stěně sám bez parťáků a chybí nám pořádné akční záběry.”* Je tomu skutečně tak?

To je otázka spíš pro Radka. Já jsem díky tomu, že kluci vyběhli nahoru tak rychle hned na první pokus a druhou vynášku, měl možnost jít s nimi, díky přípravě a aklimatizaci jen jednu cestu a skončit v prvním výškovém táboře. Původně mě Radek nechtěl pustit ani do těch 6000m, ale díky dobrému počasí a dobře zajištěné cestě, s tím nakonec souhlasil. Takže jsem s klukama šel jen do C1 a dál se točili sami.

Těžko Radkovi vyčítat, že nešel s ostatními pohromadě, což by znamenalo pro mě víc použitelného materiálu. Radek měl dost velký handicap (svoje prsty u nohou) a vždyť letos oslavil padesát let a tohle byla jeho čtvrtá expedice na K2 (tři předtím musel vzdát s nepořízenou), kvůli tomu všemu bych asi Radkovi nevyčítal, že spěchal dopředu, co mohl a nečekal na Misku s Trávou. Prostě to chápu. A záběrů není moc právě proto, že kluci šli spolu a Radek sám. Ale zase jich není tak málo, že by si s tím stříhač Jan Daňhel, kterému na tomto projektu za mnohé vděčím, nedokázal poradit. A tady bych rád vyzdvihl přínos Trávy jako výškového kameramana. Nebýt jeho záběrů, tak bych opravdu film nedal dohromady. Točil často společně s Miskou v krizových situacích, kdy by si jiný horolezec na kameru ani nevzpomněl, když mu jde o život. Točil ve vánici při větru přesahujícím 100km/h, kdy tím riskoval pořádné omrzliny a přinesl nám unikátní záběry.

Film je nabit archivními materiály (rodinný a cestovatelský archiv), jak bylo obtížné tyto záběry dohledat?

Radek nám dal k dispozici svůj filmový archiv hrubých materiálů z minulých expedic. Každá expedice je zachycena v jednom jeho horském filmu. Toho materiálu je opravdu nepřehledně mnoho a sám jsem se tím probíral půl roku. Ale stejně jsme dali do filmu jen několik střípků. To by byl jiný žánr, kdybychom měli popisovat vše, co na každé cestě k vrcholu Radek se svými spolulezci zažil. Tohle je film spíš o Radkovi a jeho pohledu na život než o jeho úspěších. To třeba udělá jednou někdo jiný. Ale rozhodně bylo zajímavé se těmi materiály od 80. let až do dnešní doby probírat. Už jen proto, jak se třeba měnila horolezecká móda...

Proč jste zvolili název filmu Cesta vzhůru?

Cesta vzhůru byl původní pracovní název, který jsem sice vymyslel já, ale schválně jsem ho zvolil tak banální, aby bylo jasné, že jde o pracovní verzi a musíme se potom zamyslet nad definitivním názvem. Když k tomu došlo, byly tu takové názvy jako „Horosexuál“, „15 hora Radka Jaroše“ a další. Proč nakonec zůstal pracovní název nevím, možná kvůli marketingu.

Jakou hudbu jste vybrali pro film?

Hudba je pro mě třetina filmu. Tentokrát jsem o spolupráci požádal Ivana Achera. Myslím, že svůj úkol vzal s vážností nejen proto, že sám leze a miluje hory. S Ivanem jsme se potkali v divadle Komédie Davida Jařaba a Dušana Pařízka, kde vytvořil nezaměnitelnou hudební stopu pro celou řadu představení. My jsme tam tehdy s Radimem Špačkem točili záznam třinácti představení, což byl nezapomenutelný zážitek a strávili jsme tam v podstatě celý rok. A tam jsem si jeho přístup k hudební svobodě a nespoutanosti opravdu zamiloval. Ivan umí dát hudbě křídla nespoutanosti, ale zároveň má dost pokory, aby udržel dramaturgii a jednotu stylu až do konce díla. Společně se zvukařem Vaškem Fléglem vytvořili hudební dramaturgii, kde je slyšet více padající kameny a vítr mezi skalami než hudební produkci, ale dohromady to tvoří krásný celek.

Pokud byste měl diváky nalákat do kina, co mohou od dokumentu Cesta vzhůru očekávat?

Nečekejte outdoorový film ani lidskou tragédii. Je to film o člověku, který jde od dětství za svým snem a má s tím těžkosti. Takže vlastně film o každém z nás.

Na čem teď pracujete, jaké jsou Vaše další filmové plány?

S Radimem Špačkem společně v produkci Negativu připravujeme film podle předlohy Petry Procházkové *Fřišta*, který se odehrává v Afghánistánu. Příběh Češky, která strávila v kábulské rodině deset let a po příchodu Američanů si uvědomila, co za tu dobu ztratila, ale také získala. Je to takové vypořádání se současným problémem vznikajícím na pomezí islámu a křesťanství. Scénář jsem psal s Cedrikem Jabůrkem s Radimovou dramaturgií, finální podobu textu udělal Ivan Arsenjev. Je to hodně vymodlené dítě, tak doufám, že nám to společně vyjde.

RICHARD NĚMEC (1971), producent

Narozen v Českých Budějovicích. Producent a distributor Richard Němec vystudoval na pražské FAMU Katedru produkce a Právnickou fakultu Západočeské univerzity v Plzni. Během studia absolvoval roční studijní pobyt na Hebrejské univerzitě v Jeruzalémě. V roce 1995 založil produkci Verbascum (od roku 2000 s.r.o.). V roce 2010 založil distribuční společnost Verbascum Imago, která se specializuje na distribuci zejména českých dokumentárních filmů do kin a na DVD, např. projekt *Česká radost v českých kinech*. Richard také pracuje jako ekonomický a obsahový expert v osmi okruzích pro Státní fond kinematografie. V roce 2009 realizoval vůbec první projekt digitalizace filmových děl v ČR: *Restaurované filmy Jana Špáty*, za který byl oceněn na Českém lvu 2009 Cenou za audiovizuální počin roku.

Výběr z producentské filmografie:

- *Čtyři dohody* (2013) – režie Olga Špátová, Miroslav Janek, záznam stejnojmenného úspěšného představení Jaroslava Duška, uvedeno do kinodistribuce, vydáno na DVD
- *Umanutá* (2012) – režie Miroslav Janek, portrét významné české režisérky a pedagožky FAMU Drahomíry Vihanové
- *Venku* (2011) – režie Veronika Sobková, výkonný producent, celovečerní dokument pro televizi HBO, časosběrný film o lidech opouštějících vězení
- *Děšť* (2009) - režie Slobodanka Radun, krátký film
- *Malá pokušení* (2008) – režie Slobodanka Radun, krátký film distribuce v kinech jako předfilm
- *Jan Špáta* (2009) – první projekt digitalizace a restaurování filmů v ČR a vydání kolekce čtyř DVD s výběrem významných dokumentů nejlepšího českého dokumentaristy, výběr filmů v kinodistribuci, oceněno Cenou za nejlepší audiovizuální počin roku na Českém lvu 2009
- *Půjdu, kam chci* (2007) – režie Olga Špátová, hudební DVD obsahující záznam koncertu a dokumentární portrét zpěvačky Raduzy, vydalo Indies MG Records a Verbascum, s.r.o.

- *Chačipe* (2005) – režie: Miroslav Janek, dokumentární film kombinovaný s animací, Život v dětském domově objevuje Miroslav Janek prostřednictvím hry. Distribuováno v kinech v ČR a SR. Účast na festivalech: IFF Karlovy Vary, Sao Paulo, St. Petersburg (vše soutěž) aj. Special price of Rotary Club Beograd a ocenění Trilobit od Filmového a televizního svazu
- *Vierka, aneb záhada zmizení rodiny B.* (2005) – režie: Miroslav Janek, Dokument, který měl být původně portrétem mladé talentované romské zpěvačky, se nakonec změnil v drama o dvou rozdílných životních pravdách. Účast na festivalech: MFDF Jihlava 2005 (cena za nejlepší český dokument), IDFA Amsterdam, Jeden svět, London Film Festival aj.
- *Praha historická* (2004) – režie: Daniela Gébová, propagační vícejazyčné DVD o hlavním městě Praha, realizováno pro Magistrát hl.m. Praha
- *Čert ví proč* (2003) – režie: Roman Vávra, celovečerní úspěšná filmová pohádka realizovaná v česko-slovenské koprodukci
- *Nachové plachty* (2001) – režie: Miroslav Janek, celovečerní dokumentární film distribuovaný v kinech na motivy stejnojmenného divadelního představení *Divadla bratří Formanů* a knihy Alexandra Grina
- *Bitva o život* (2000) – režie: Miroslav Janek, Vít Janeček, Roman Vávra, první celovečerní dokument distribuovaný v českých kinech po roce 1989 ve spolupráci s Astra Cinema (programace)
- *Co chytneš v žitě* (1998) – režie: Roman Vávra, celovečerní povídkový debut uvedený v kinodistribuci, Český lev nejlepší herečka v hlavní roli – Iva Janžurová

ROZHOVOR S PRODUCENTY FILMU – RICHARDEM NĚMCEM A PETREM PLEWKOU, KTERÝ JE TAKÉ AUTOREM NÁMĚTU

Proč jste se rozhodli realizovat *Cestu vzhůru*, co bylo hlavním impulzem?

Richard Němec: S nápadem realizovat film *Cesta vzhůru* mě oslovil Petr Plewka. Okamžitě mě nakazilo jeho nadšení. Již z toho, co jsem o Radkovi věděl, bylo jasné, že je to zajímavý člověk, výrazná osobnost s velkým charizmatem a zároveň, že jeho životní příběh nabízí drama. V žádném případě jsme neplánovali točit tzv. expediční nebo outdoorový film, které mají svá specifika. Naším záměrem bylo přivést na film o horolezci i diváka, který o horolezectví a lásce k horám nic neví, nerozumí jim, ale třeba se to snaží pochopit.

Jaké jsou počátky vzniku tohoto projektu z pohledu producentů?

Petr Plewka: O Radkovi jsem věděl díky mojí ženě, ale nikdy jsem neměl příležitost k osobnímu setkání, natož k myšlence na dokument. Inspirace přišla za jízdy po hradecké dálnici... V tu dobu byly v kinech snad 3 dokumenty a já míjel big boardy, ze kterých na mě koukali jejich hrdinové, z nichž nejvíc vynikal potlučený Váňa. Moje žena měla zrovna na telefonu Radka a tak se mi to nějak spojilo v hlavě a najednou tam na mě koukal místo Váni Radek. Vlastně si teď uvědomuju, že byl ten výjev docela podobný s naším filmovým plakátem. Byla to prostě lákavá představa. Pak mě ještě celou jízdu žena přesvědčovala, ať do toho jdu. Zavolal jsem Richarda Němce, o kterém jsem věděl, že miluje hory a produkuje skvělé dokumenty. Od začátku nám bylo jasné, že to nebude jednoduché. Tušili jsme za tím neopakovatelné dobrodružství, to nás lákalo i přes množství komplikací, které jsme si také uvědomovali. Vlastně každého, kdo do projektu v průběhu naskakoval.

RN: Počátky byly dlouhé a těžké. Bylo kolem nás hodně nadšených lidí, ale problém byly, jak už to bývá finance. Částečně to je i tím, že film o sportovci někteří lidé nevnímají jako velké umění, ale jako něco mezi přenosem hokeje a medailonky sportovců vysílané o jeho přestávkách. Navíc se Radkovi díky zdravotním komplikacím několikrát odsunul odjezd na

expedici a tím i nám natáčení. V tu chvíli bylo opravdu obtížné přesvědčovat zejména komerční partnery, bez jejichž přispění by film nevznikl. Vážíme si jich, že zůstali u Radka a následně někteří pomohli i vzniku filmu.

Radek Jaroš je introvertní osobnost, jak náročné bylo dokumentovat jeho život a jaká byla první reakce na chystaný film?

PP: Jeho první reakce? Přes telefon. „Tak jo. V pondělí jsem v Praze, můžeme se potkat“. Radek už byl v té době mediálně velmi zdatný. Celý svůj život je zvyklý přijímat mnohem větší výzvy.

RN: Nevím, jestli je Radek introvert, se svým okolím umí komunikovat velmi zdatně, na expedici byl přirozeným šéfem, který vše řídil. Na média je zvyklý a umí s nimi vycházet. V tom je ale právě úskalí. Na Radka namíříte kameru, a on má okamžitě mediální reflex, který je možná dobrý pro televizní debatu, ale u dokumentu je to spíše na obtíž. Dlouho jsme na tom pracovali jak my, tak režisér David. Chtělo to jistou dávku trpělivosti, ale i tak si to své největší soukromí nechal pro sebe. Velkou výhodou v tomto bylo natáčení přímo na vrcholcích hor bez naší účasti. Pokud tedy na to chlapci měli sílu a energii, natáčeli nám naprosto unikátní a autentické záběry. Shodli jsme se i s horolezci, když film zhlédli, že neznají žádný film, kde by byl takto autenticky zachycen výstup a hlavně atmosféra mezi lezci. V tom je film unikátní.

Snímek vznikl tři roky, strávili jste s Radkem Jarošem hodně dnů, v čem Vás jeho osobnost inspiruje?

RN: Radek mě osobně inspiruje svojí vůlí a tahem na branku, cestou vzhůru až na vrchol. Někdo může namítat, že tím trpí jeho okolí, ale na druhé straně není velkých výsledků, pokud by s tím nesouviseli oběti. Nikdo přeci nečeká, že dosáhne nějakého opravdu vysokého cíle zadarmo. Pak mne také zaujala jeho chování v horách. V místech, kde má většina lidí problémy, a to i horolezců, on se pohybuje jako doma. Hory mám rád a tohle obdivuji.

Byl jste s Radkem Jarošem a celým štábem na K2, jak tento unikátní výstup probíhal Vašima očima?

RN: Je velká pravda, že jsme měli obrovské štěstí na počasí. Prý nejlepší za dvacet let. Během loňského léta na K2 zahynul pouze jediný horolezec Španěl Miguel, který sestupoval s Miskou z vrcholu. Navíc celá expedice byla skvěle zorganizovaná, Radek ve formě, kluci sehaní, vše klapalo jak dobře namazaný strojek s jasným cílem. Celý ten podnik včetně pobytu a cestování po nestabilním Pákistánu je dost velké riziko, takže jsem rád, že vše dobře dopadlo. Pokusili jsme se zachytit výstup na K2 v roce 2014, kdy tam přijela sehaná parta a jak bylo řečeno, měla kliku na počasí.

Radka Jaroše doprovází na jeho expedicích jeho horolezečtí přátelé Miska a Tráva, jakou roli sehráli oni dva v dokumentu?

RN: Radek je hlavním hrdinou filmu, o něm se točí. Nicméně velká část se odehrává právě na expedici K2 a tam se ze všech chlapců stává takový zajímavý mechanismus. Vědí, že spolu musí spolupracovat, jsou na sobě závislí. Je to zvláštní vztah, který někteří dokonce nazývají manželstvím, takže si to dokážete představit... Je to trochu jako pionýrský tábor, kde jsou na chvíli zapomenuty stavy a statuty z údolí. Parta kluků na horách, ale při tom může jít o život. Zajímavé je, že každý z nich je jiný, proto i pro náš film zajímavý.

Jakou jste s režisérem Davidem Čálkem zvolili obrazovou koncepci snímku?

RN: Původním záměrem bylo zaobírat se komplexně celou Korunou Himálaje. Za tím účelem jsme od Radka získali k prostudování celý jeho archiv. Nakonec ale i námi

natočeného materiálu z expedice i příprav bylo tolik, že jsme se rozhodli zůstat u Radka dnešního se vším, co má za sebou. Základní osou filmového příběhu je časová linka mezi expedicí na Annapurnu, kde Radek brutálně omrzl až po expedici na K2. Z archivů nakonec zůstala intro sekvence, která spíše pocitově ukáže Radka, co má za sebou a jedna tajná „vodácká“ archivní lahůdka.

Co se obrazové koncepce týče, rozhodujícím momentem pro nás byla technika. Potřebovali jsme kvalitní kameru s filmovými skly, protože jsme věděli, že děláme film pro velké plátno. Vedle ní jsme potřebovali malé kamery, na které budou točit sami horolezci v místech, kam se mi nedostaneme. Skvělou kombinací pro nás byly kamery Canon. Jednak v Čechách neznámá a při tom podle mého nedocenená kamera C300 - výborný poměr cena / váha / výkon a k tomu nízká spotřeba. David byl z kamery tak nadšen, že si hned po natáčení jednu koupil. Doplněk pro lezce do výšek - výborné malé kompakty G15 a G16 také od firmy Canon. Malé, do ruky, skvělý čip a snadné ovládání i v rukavicích. A k tomu malá spotřeba, což je v místech, kde nejste na síti také důležitý argument.

Kolik jste měli natáčecích dnů a jak jste zajistili natáčení v Himalájích?

RN: Natáčení bylo poměrně technicky náročné a to zejména s ohledem na extrémní podmínky. Už sehnat členy štábu, kteří by to přežili ve zdraví, se ukázalo jako problém. Navíc vše musí být zabalené tak, aby vydrželo náročný transport, prach, otřesy na zádech mul, vlhko, možnost pádu. Transport do základního tábora probíhal pěšky, takže nebylo ani prakticky možné kontrolovat techniku, tak jak jsme na to zvyklí u nás. Kameraman měl u sebe základní výbavu, vše ostatní putovalo s nosičem nebo mulou.

Vše bylo komplikované i proto, že nebylo prakticky koho se zeptat. Seriózní filmové natáčení se ve velehorách nerealizovalo již pár dekád a od té doby šla technika hodně kupředu. Vedle natáčení filmu jsme také realizovali seriál pro Stream, kdy jsme data vysílali přímo ze základního tábora K2 přes satelit, což byl poměrně oříšek. Upřímně všem doporučuji, ohlédněte se po poskytovatelích této globální služby i mimo ČR, hodně ušetříte.

Dalším specifikem je pak elektrická energie, na které je štáb závislý. Na doporučení horolezců jsme používali technologii americké firmy Goal Zero, která poskytuje jednak solární panely a pak také akumulátory - zdroje energie. Nakonec vše dopadlo tak, že než by si každý nabíjel sám, dali jsme všechny přístroje dohromady a vytvořili malou solární elektrárnu se čtyřmi panely, která postupně nabíjela všechny zdroje, počítače, telefony, kamery aj. Funkce ředitele elektrárny padla na mne, protože jsem jako jediný byl díky své práci vázán na základní tábor. A když zašlo slunce, popadl jsem zdroj, plechovku piva a šel nabít elektrárnu do nepálského tábora.

Poměrně velkým problémem je bezpečnostní situace v Pákistánu. Pár měsíců před plánovanou expedicí proběhl teroristický útok na letiště a pákistánská ambasáda přestala vydávat víza. Nakonec jsme je obdrželi až po intervencích dva týdny před odletem, což je poměrně dost krátká doba na organizaci všeho potřebného. V tu dobu jsem toho moc nenaspal, ale ničeho nelituji, nakonec jsme odletěli a v tom chaosu zůstali na pražském letišti jen tužkové baterky, které je stejně možné ještě levněji koupit i ve Skardu.

Jak jste získali finance na film?

RN: Možnosti financování dokumentárního filmu v ČR jsou poměrně limitované. Fond má omezené prostředky, televize své rozpočty. Setkali jsme se vstřícným přístupem a zájmem o téma i místo natáčení, ale prostředky jsme získali z veřejných zdrojů ve výši obvyklé pro typický český dokument s rozpočtem kolem 2 milionů Kč. Náš „výlet“ byl díky vzdálenosti, délce natáčení i technické náročnosti trochu dražší než natáčení někde za Prahou a v takové situaci nebyla jiná možnost než financovat film ze soukromých zdrojů a dokonce i formou crowdfundingu, který byl v té době ještě v plenkách. Naše kampaň na Startovac.cz byla napínavá až do konce, ale nakonec se nám díky „filmovým šerpům“, jak jim říkáme,

podářilo vystoupit na pomyslný vrchol a film dotáhnout do konce.

Kolik natočeného materiálu jste měli k dispozici ve střižně?

RN: Tolik, že ani nevíme. David je zvyklý točit poměrně hodně, ale než materiál přijde do střižny, projde jeho předběžnou výběrkou. Co vypadne, k tomu už se nikdo nevrátí... K tomu připočteme, že na hoře vedle nás točili i čtyři horolezci, měli jsme k dispozici také archivy Radka Jaroše, který má zaznamenány výstupy na všechny osmy, takže je jasné, že materiálu bylo opravdu dost.

Co bylo nejnáročnější na postprodukcii tohoto snímku?

RN: Některé tvůrčí debaty byly náročnější, ale to k tvůrčímu procesu vzniku filmu patří. Velkou radost mi ale na tomto filmu dělá hudba a zvuková koncepce.

Proč jste vybrali název Cesta vzhůru, byly i jiné varianty?

RN: Ano, bylo jich více. Ale žádná nebyla tak dokonalá a jednohlasně schválená, aby předčila marketingovou hodnotu názvu Cesta vzhůru, se kterým je film spjat - a to i včetně crowdfundingu - již více než tři roky.

Jaká je plánovaná distribuce filmu u nás a jaké máte s filmem festivalové plány?

RN: Původně jsem měl v plánu film distribuovat ve své distribuční společnosti Verbascom Imago. Nakonec jsem se i pro duševní zdraví rozhodl spojit se zkušenou firmou CinemArt. Spojili jsme síly. S ohledem na to, že v projektu mám své peníze a také máme dlouhodobé kontakty s partnery filmu, věnuji se marketingu a propagaci. Celkově to ale je myslím dobrá spolupráce, ze které mám radost. Příběh Radka Jaroše je příběhem našeho národního hrdiny. Ve světě Radka moc neznají, to ovšem není důvod se o jeho zahraniční distribuci nepokoušet. Budeme zkoušet kanály jak klasicky filmové, tak outdoorové.

Na čem teď pracujete, jaké jsou Vaše další filmové projekty?

RN: Dokončit se ctí celý projekt Cesty vzhůru včetně DVD a zahraničních prodejů.

KOPRODUCENT FILMU ČESKÁ TELEVIZE

Vedoucí Filmového centra České televize Helena Uldrichová řekla, proč se Filmové centrum rozhodlo pro spolupráci na filmu Cesta vzhůru:

„Každý z nás někdy v životě řeší otázku, co je pro něj vlastně nejdůležitější. Zda vrchol kariéry, zdraví, nebo úplně něco jiného. U málokoho se hledání odpovědí na tyto otázky po celý život tak úzce prolíná jako u horolezce Radka Jaroše. Přestože film představuje dlouhou a ne vždy jednoduchou cestu prvního Čecha, který dokázal vystoupit na všech 14 světových osmitisícovkách bez použití kyslíku, nejedná se o klasický sportovní film. Tvůrci filmu se snažili zachytit obraz člověka, který i v těch nejnáročnějších podmínkách zůstává svůj a jakkoli rád vítězí, nemusí to být za každou cenu. A právě tento lidský úhel pohledu byl jedním z hlavních důvodů, proč se Česká televize rozhodla na dokumentu Cesta vzhůru spolupracovat.“

DISTRIBUTOR FILMU CINEMART

Společnost CinemArt a.s. vznikla již v roce 1957 v souvislosti s decentralizací Československého státního filmu pod názvem Ústřední půjčovna filmů. V roce 1991 získala ještě jako státní podnik nový název Lucernafilm. Pod tímto názvem byla v roce 1992 přeměněna na akciovou společnost Lucernafilm, a.s. Společnost prošla kupónovou privatizací, následně v letech 1992-1995 zásadní proměnou, aby byla konečně k 14. 9. 1995 přejmenována na společnost CinemArt, a.s. Pod tímto názvem působí společnost doposud. Sídli v budově v Praze 1 na Národní třídě 28, odkud řídí své veškeré aktivity, zaměřené především na distribuci a exploataci kvalitních filmů české, evropské, americké a nezávislé produkce.

Vedle distribuční činnosti se CinemArt věnuje také koprodukcí vybraných českých titulů. Prvním koprodukčním titulem CinemArtu byl oscarový snímek Jana Svěráka Kolja (1996). Dále následoval divácky úspěšný film Davida Ondříčka Samotáři (2000). Od roku 2004 CinemArt dlouhodobě spolupracoval s českým producentem Čestmírem Kopeckým a jeho firmou První veřejnoprávní, s níž CinemArt koprodukoval tituly, např. 25 ze šedesátých aneb Československá nová vlna (2010) režiséra Martina Šulíka. Nově v roli producenta se CinemArt představil u animovaného rodinného filmu Čtyřlístek ve službách krále (2013) režiséra Michala Žabky.

V rámci své distribuční činnosti CinemArt uvedl do kin významné české filmy, jako jsou: Návrat idiota (1999, režie Saša Gedeon), Výlet (2002, režie Alice Nellis), Sluneční stát (2005, režie Martin Šulík), Karamazovi (2008, režie Petr Zelenka), Na půdě aneb Kdo má dneska narozeniny? (2009, režie Jiří Barta) a další. Kromě distribuce českých filmů se CinemArt věnoval také současným evropským snímkům. V českých kinech ukázal řadu oceňovaných titulů, jako např.: Černá kočka, bílý kocour (2000) Emira Kusturici, snímek Pedra Almodóvara Vše o mé matce (2000) nebo provokativní snímek Larse von Triera Prolomit vlny (1997). V rámci národních kinematografií Evropy se CinemArt ve své dramaturgii zaměřoval především na snímky ze Skandinávie.

Od března roku 2013 zastupuje CinemArt opět také velká americká studia 20th Century Fox International, DreamWorks Animation, Universal a Paramount. Cinemart i nadále intenzivně spolupracuje s nezávislými zahraničními studii a s českými produkcemi.

PARTNEŘI FILMU CESTA VZHŮRU

HLAVNÍ PARTNEŘI

ČP Invest – investiční společnost

<http://www.cpinvest.cz/>

Opel – dlouholetý partner Radka Jaroše

<http://www.opel.cz/>

High Point

Výrobky High Point jsou nepostradatelnou součástí vybavení horolezců, sportovců, ale i běžných turistů, kteří žádají vysokou kvalitu. Základním sortimentem je membránové a péřové expediční oblečení. Kromě vysoce technicky náročných výrobků přinášíme na trh i kompletní sortiment sportovního oblečení a doplňků vyráběný 100% v České republice. S Radkem Jarošem spolupracujeme více než 15 let, kdy si po svém prvním výstupu na Mount Everest nechává na Šumavě ušít spacák a bundu odpovídající podmínkám, které panují na nejvyšších vrcholcích. Tím začíná spolupráce s Radkem Jarošem, kterého následně a s hrdostí oblékáme na všech jeho výpravách. V roce 2014 společně uzavíráme projekt Koruna Himálaje.

<http://www.highpoint.cz/>

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI:

Radiožurnál

Rádio Beat

ČSFD.cz - Česko-Slovenská filmová databáze

www.csfd.cz

Outdoor magazín

Outdoor Magazín – časopis pro aktivity v přírodě. Časopis Outdoor je prestižní periodikum s outdoorovou tematikou. Zabývá se trekkingem, turistikou, skialpinismem.

<http://ioutdoor.cz/>

PARTNEŘI:

CANON

Společnost Canon své fanoušky ráda podporuje v hledání nových dobrodružství. S velkým potěšením tak podpořila i známého českého horolezce a dobrodruha Radka Jaroše během jeho výstupu na druhou nejvyšší horu světa K2. Na cestu jemu a filmovému štábu zapůjčila širokou škálu techniky, která zajišťuje profesionální zpracování obrazu a zároveň je vysoce odolná. Šlo například o fotoaparát EOS 5D Mark III nebo průkopnickou profesionální filmovou kameru EOS C300 s řadou objektivů. Díky tomu mohl vzniknout dokument o Radku Jarošovi s názvem Cesta vzhůru, který zachycuje jeho dobrodružství z jedinečné perspektivy a přináší ho blíže všem fanouškům.

Alpenverein

SPOLEČNOST ALPY – DLOUHOLETÝ PARTNER A SPONZOR RADKA JAROŠE PŘI JEHO CESTĚ ZA KORUNOU HIMÁLAJE.

Radek Jaroš je od roku 1997 registrován jako člen Alpského klubu - od tohoto roku využívá pojištění, které je součástí členství v ALPENVEREIN.CZ. Od expedice na Kangchenjungu v roce 2003 uvádí Radek Jaroš společnost ALPY mezi Hlavními sponzory při jeho výstupech v Himálaji a v Karakorumu a při jeho dlouhé cestě za Korunou Himálaje. Časopis lidé&HORY je od roku 2005 jedním z významných mediálních partnerů Radka Jaroše, který jako patnáctý člověk na světě vystoupil na všech 14 osmitisícových vrcholů bez pomoci umělého kyslíku. Radek Jaroš je rovněž jedním ze zakládajících členů ALPY EXTREM TEAMU – týmu, ve kterém jsou od května roku 2012 sdruženi nejlepší čeští alpinisté a lezci. Společnost ALPY, klub ALPENVEREIN.CZ a časopis lidé&HORY přejí Radkovi Jarošovi úspěch i při Seven Summits – při výstupech na nejvyšší vrcholy všech kontinentů.

Livingstone

- CK s dlouhou a vyhlášenou tradicí. Přes 20 let úspěšně organizuje poznávací zájezdy do exotických zemí všech kontinentů - Afrika - Asie - Amerika - Austrálie - Antarktida. V široké nabídce jsou dobrodružné akce i komfortní zájezdy. CK Livingstone pořádá přednáškové cykly, nejznámější jsou Cestovatelské středky v NM Praha. Festival GO KAMERA oslavil již plnoletý 18. Ročník. Bonbonkem jsou unikátní výstavy. ŠANGRI-LA, Hledání ztraceného ráje je věnována Himálaji, navštívit ji můžete v Jihočeském muzeu v Českých Budějovicích. Další výstava TAMTAMY ČASU je rekordní i návštěvností. Hlavní osobností je Rudolf Švaříček, dlouholetý kamarád Radka Jaroše, také rodák Nového Města na Moravě. Pojítkem není jen stejné město, ale i společná láska k horám. Tomu odpovídá pestrá nabídka akcí do hor celého světa, hlavně do Himálaje.

Kompletní nabídku naleznete na www.livingstone.cz

Goal Zero

Naše společnost Active Life Academy s.r.o. zastupuje solární systémy GOAL ZERO v ČR už několik let. Jedná se o propojené systémy solárních panelů, silných akumulátorů a doplňků pro místa, kde není elektrická energie jinak dosažitelná. S Radkem už spolupracujeme od jeho expedice na Annapurnu v roce 2012. A samozřejmě i na poslední expedici na K2 naše vybavení poskytovalo energii celému teamu horolezců a filmovému štábu. www.goalzero.cz

Progress

Významy slova progres netřeba dlouze vysvětlovat – pokrok, vzestup, nebo také cesta vzhůru. Trefné vyjádření toho, o co usilujeme s každým kusem kvalitního funkčního prádla a špičkového sportovního oblečení umístěného na trh. Je našim cílem, abyste cítili, že Váš sportovní šatník udělal zkrátka pokrok. Velmi nás těší a motivují úspěchy námi podporovaných sportovců. Za všechny jmenujme Honzu Trávníčka, který roku 2014 v našem oblečení, vystaven extrémním podmínkám, dobyl druhou nejvyšší horu světa – obávanou K2 (8611 m). Po dobu expedice naše sportovní oblečení otestoval ke své spokojenosti také celý filmový štáb. Je nesmírně zavazující slyšet od některých z Vás, že se nám daří přinášet do vašich sportovních životů novou radost z pohybu a pokrok. Můžeme slíbit, že se o to budeme snažit i nadále.

<http://progress-cz.cz/>

Craft

Lowa